

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. B. A.**
státní příslušnost Tuniská republika
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem sídlem 110 00 Praha 1,
Václavské náměstí 21

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2024 č. j. OAM-559/BA-BA07-LE24-2024, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce se konstatoval, že těžiště jeho obav souvisí s pronásledováním ze strany konkurenčního kmene a dále jeho špatnou ekonomickou situací a skutečností, že v České republice žije společně s družkou, která je občankou České republiky. Namítal, že žalovaný nepostupoval dle § 3 správního řádu. Zcela nedostatečně se zabíral problematikou kmenového uspořádání v Tunisku, co by paralelní mocenskou strukturou, ovládanou lokálními autoritami, bez faktické kontroly a nadvlády tamního policejního orgánu. Nezjišťoval detaily jeho konfliktu v rámci kmenového uspořádání a nezjistil tak skutečný stav věci. Nezaobíral se pozicí tuniské policejní složky, potažmo existencí případného orgánu vnitřní kontroly, který by dohlížel na zákonnost postupu policistů. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak nabízí toliko obecné hodnocení úrovně dodržování lidských práv v domovském státě, bez důrazu na jeho individuální situaci. Rozhodnutí tak nerozptyluje obavy z toho, že tamní policie bude v případě, že se na ni obrátí se svými obavami, postupovat objektivně a spravedlivě. Vyslovil názor, že původně soukromý spor přerůstá v pravděpodobné pronásledování jeho osoby státem, a to z důvodu nečinnosti a neschopnosti tamní policie. Jeho obavy jsou azylově relevantní a podanou žádost tak nelze označovat za účelovou. Rozhodnutí žalovaného se nezabývá ani případnou existencí úřadu ombudsmana, dohlížejícího na zachování práv, v případě, že by se obrátil na policejní orgán se svými obavami. K tomu dále uvedl, že pokud čelil výhrůžkám již v době pobytu v domovském státu a také nyní po přesídlení do zahraničí, tak se nedomnívá, že by se jeho situace v případě návratu uklidnila. Těžiště jeho azylového příběhu vyvěrá ze soukromoprávního vztahu. Tato skutečnost sama o sobě nepostačí pro zamítnutí žádosti, neboť je třeba k ní přihlížet v kontextu toho, zdali je domovský stát způsobilý k tomu, aby v případě hrozící újmy jej ochránil před násilím ze strany soukromých osob. Touto otázkou se však napadené rozhodnutí nijak nezabývá. Poznamenal, že podkladem rozhodnutí žalovaného je Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi, tedy dokument zpracovaný žalovaným.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, z něhož citoval, rovněž na relevantní judikaturu. Zdůraznil, že žalobce žádné námítky k podkladům pro rozhodnutí nevzněl v průběhu správního řízení. Poukázal na to, že informace OAMP jsou standardním podkladem, z něhož žalovaný v řízeních o udělení mezinárodní ochrany nezřídka vychází. Z judikatury NSS plyne, že Nejvyšší správní soud považuje informace OAMP za objektivní.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutím žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 23. 4. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Následně poskytl údaje k podané žádosti a byl s ním proveden pohovor. Žalobce kromě jiného uvedl, že je svobodný, bezdětný, v minulém řízení uváděl jinou totožnost a jiné datum narození, protože měl strach, že bude vrácen do

vlasti. K tomu, proč utekl ze zařízení, do něhož byl během řízení o své první žádosti o mezinárodní ochranu umístěn, uvedl, že se nevrátil z krátkodobé vycházky, protože tam nechtěl být, jelikož v zařízení se nacházely děti. Dále vysvětlil, že ačkoliv nechtěl být umístěn v zařízení pro děti, své pravé datum narození nesdělil, protože by jej úřady vrátily zpátky. Doplnil, že svůj cestovní doklad měl v tu dobu schovaný u kamaráda v České republice. Poté, co Tunisko opustil, se tam již nikdy nevrátil. Pas si vyřídil ve stejném roce, ve kterém cestoval do Evropy, možná dříve, ale každopádně je to v cestovním pase uvedeno. Z Tuniska cestoval letecky do Istanbulu a následně do Srbska, ze Srbska do Maďarska šel pěšky a následně se přemístil do Vídně, na Slovensko a do České republiky přicestoval vlakem. Na území České republiky vstoupil vlakem asi před rokem a půl. S vyřízením pasu, s odjezdem z vlasti ani obecně s tuniskými státními či bezpečnostními orgány nikdy neměl žádné konkrétní problémy. K zabití svého otce a bratra jiným kmenem jako důvodu žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že došlo ke střetu mezi jedním kmenem a tím jejich, jeho otce zabili tak, že byl poražen autem, což mělo vypadat jako autonehoda a jeho bratr dostal při souboji infarkt. Je ohrožen na životě. Vyhrožovali i jemu. Z toho důvodu se přestěhovali z města Gafsa do města Soussa. Problémy s tou rodinou, kmenem, pokračovaly i poté, co se přestěhovali. Na dotaz správního orgánu, zda nějak řešil s policií vyhrožování jemu osobně, odpověděl, že nikoliv. K tomu dodal, že šlo jen o vyhrožování, nejednalo se o fyzický útok. Neví přesně, kdy mu bylo naposledy vyhrožováno. Bylo to asi půl roku předtím, než odjel. Jiné problémy ve vlasti neměl. V České republice má přítelkyni, která je státní občankou České republiky. Jeho rodinu v Tunisku nyní tvoří matka a tři sourozenci – sestra a dva bratři. S rodinou je ve styku. Mají strach, musí často měnit adresu svého bydliště. Mezi srpnem 2023 a dubnem 2024 se zdržoval v Českých Budějovicích a z České republiky nevycestoval. Na otázku, zda se zajímal o výsledek předchozího řízení o mezinárodní ochranu, odpověděl, že se obrátil na policii v Brně, kde mu řekli, že jej chtějí deportovat zpět do vlasti. Proto jim sdělil, že je nezletilý, aby jej nedeportovali. V podrobnostech soud odkazuje na zjištění z výpovědi žalobce, jak jsou tato detailně uvedena v napadeném rozhodnutí, neboť korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.

6. Součástí správního spisu je rovněž rozhodnutí Policie ČR o správním vyhoštění žalobce č.j. CPR-27346-26/ČJ-2023-931200-SV ze dne 12. 10. 2023, z něhož vyplývá, že žalobce se dne 24. 7. 2023 dostavil do Příjímacího střediska cizinců Zastávka, aby v České republice požádal o mezinárodní ochranu. Nepředložil žádný doklad totožnosti. Uvedl, že se jmenuje A.B. A., narozen 17. 2. 2006, státní příslušnost Tunisko. Protože za daných okolností bylo nutné žalobce považovat za nezletilého bez doprovodu jeho zákonného zástupce, řízení probíhalo ve spolupráci s orgánem sociálně – právní ochrany dětí Rosice u Brna. Při výslechu účastníka řízení konaného za přítomnosti pracovnice OSPOD a tlumočnicka žalobce 24. 7. 2023 předně prohlásil, že tlumočnickovi plně rozumí. Vypověděl, že z Tuniska vycestoval v dubnu 2023 přes Alžírsko do Maroka a z Maroka plul rybářskou lodí do Španělska, kde zůstal asi dva měsíce a zdržoval v Barceloně na ulici. Z Barcelony odcestoval vlakem do Vídně a následně též vlakem do České republiky, do Prahy, kde pobýval asi měsíc na ulici. V České republice přišel požádal o mezinárodní ochranu, protože jeho otec před smrtí dlužil nějakým lidem peníze a nesplatil je. Po otcově smrti lidé, kterým otec dlužil peníze, začali vyhrožovat jemu, napadat jej vyhrožovat smrtí. Na policii to ohlásil, ale nic se nedělo. Policie ho neuměla ochránit. Jednalo se o velkou rodinu, která po něm požadovala peníze. Matka a bratr mu řekli, aby odjel do Evropy a s cestou mu finančně pomohli. V případě návratu do Tuniska

se má kam vrátit, bydlel by v bytě u matky. Pokud bude muset vycestovat, vycestuje dobrovolně. Jako nezletilý byl žalobce svěřen do péče zařízení pro děti – cizince, odkud dne 10. 8. 2023 utekl. Bylo po něm vyhlášeno pátrání a nebyly o něm žádné zprávy.

7. Součástí spisu je rovněž policejní protokol podání vysvětlení žalobcem dne 22. 4. 2024 č.j. KRPA-135065-10/ČJ-2024-000022-ZZC. Žalobce uvedl svoji pravou totožnost a vysvětlil, že v předchozím řízení zatajil svůj cestovní doklad a vystupoval pod jiným jménem a datem narození, aby mohl požívat výhod mladistvého a nebyl vrácen zpět do Tuniska. Ačkoliv mu dne 12. 10. 2023 bylo Policií ČR vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění se zákazem vstupu na území EU a smluvních států po dobu jednoho roku a byl zařazen do evidence nežádoucích osob, nevycestoval, protože o tom doteď nevěděl. Dále mimo jiné vypověděl, že pobýval v Českých Budějovicích a asi po jednom až dvou měsících potkal přítelkyni, u níž bydlí pět měsíců. Živí ho rodiče, ale větší část společných životních nákladů platí přítelkyně. Svoji pobytovou situaci během svého pobytu neřešil. Učinil tak až teď, protože by se chtěl s přítelkyní oženit. O předchozí azylové řízení se nezajímal, takže neví, že řízení bylo zastaveno. O vše se začal zajímat až v souvislosti s úmyslem se oženit. Za jedinou překážku nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestovat z České republiky označil přítelkyni a uvedl, že jiný důvod nemá. Na otázku, zda mu v případě návratu do vlasti hrozí mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trest anebo jiné závažné nebezpečí, odpověděl, že mu v Tunisku nic nehrozí a je to pro něho bezpečná země. Jako rodina tam však mají dlouhodobé potíže s jinou rodinou, takže od nich by mu hrozilo nebezpečí. V Tunisku není ohrožen na životě, je to pro něho bezpečná země.
8. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je obava z členů jiné rodiny či kmene, kteří dle jeho přesvědčení způsobili smrt otce a bratra, vyhrožovali smrtí i jemu a fyzicky jej napadli. Dalším důvodem žádosti žalobce je skutečnost, že na území ČR žije jeho přítelkyně, občanka ČR, s níž se chce oženit. Ze správního spisu se rovněž podává, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal 24. 7. 2023, řízení bylo vedeno pod č.j. OAM-1001/ZA-ZA11-2023. Dne 26. 9. 2023 správní orgán rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 10. 10. 2023 řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. j) zákona o azylu, neboť nebylo možné zjistit místo pobytu žalobce, který ani v lhůtě 14 dnů od doručení příslušné písemné výzvy neoznámil správnímu orgánu nové místo pobytu.
9. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědí učiněných jak v posuzovaném řízení, tak v řízení předchozím o udělení mezinárodní ochrany, z údajů jeho cestovního dokladu, z rozhodnutí Policie ČR o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění č.j. CPR-27346-26/ČJ-2023-931200-SV ze dne 12. 10. 2023, z policejního protokolu o výsledku účastníka správního řízení č.j. KRPA-135065-10/ČJ-2024-000022-ZZC sepsaného s žalobcem dne 22. 4. 2024 a dále z informací, které žalovaný shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Tuniské republice. Konkrétně žalovaný vycházel z informací oddělení zahraničních projektů odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR (OAMP) „Hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu“, ze dne 15. 9. 2023 a „Tunisko – bezpečnostní a politická situace v zemi“, ze dne 2. 2. 2024 a z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 126254-6/2023-MZV/LPTP ze dne 23. 10. 2023 „Tunisko – situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“.

10. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, pro účely tohoto zákona se rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, nebo kdykoliv po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.
11. Podle ust. § 11 písm. c) odst. 1 téhož zákona, za opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany se nepovažuje první opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná do 9 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo skončeno předchozí řízení o udělení mezinárodní ochrany, bylo-li řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. d), e), f), h) nebo j).
12. Dle Přílohy 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 213/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen procedurální směrnice) se země považuje za bezpečnou zemi původu, pokud lze na základě tamější právní situace uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Při tomto hodnocení se vezme v úvahu mimo jiné rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím příslušných právních předpisů země a způsobů, jakým se uplatňují, dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení, a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 uvedené Evropské úmluvy nelze odchýlit, dodržování zásady nenavrácení podle Ženevské úmluvy a systém účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod.
13. Krajský soud zcela slídí závěry žalovaného vyjádřené na straně devět až dvanáct napadeného rozhodnutí, a proto v podrobnostech na ně odkazuje. I dle názoru soudu Tunisko lze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a procedurální směrnice. Žalobce neprokázal, že v jeho konkrétním případě by Tunisko nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu. I dle názoru soudu žalobcova tvrzení o jeho údajných potížích ve vlasti a tam mu hrožícím nebezpečí jsou zcela nevěrohodná. Žalovaný zcela přiléhavě poukázal nejprve na žalobcovo účelové chování při prvním řízení o jeho vyhoštění a následně při prvním řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy sám doznal, že s vidinou možných výhod zatajil svůj cestovní doklad a uvedl falešnou totožnost, aby oklamal příslušné orgány, a uvedení smyšleného data narození předstíral svou nezletilost, aby tak zamezil svému případnému nucenému návratu do vlasti. Nadto doplnil zcela nepravdivý popis své cesty do Evropy i doby svého zdejšího pobytu. Poté, co usoudil, že mu pobyt v zařízení pro děti – cizince, do jehož péče byl z důvodu jím tvrzené nezletilosti umístěn, nevyhovuje, toto zařízení dne 10. 8. 2023 bez povolení opustil a s českými úřady znovu vstoupil ve styk až o osm měsíců později. Ačkoliv byl, jak sám připustil, o svých povinnostech prokazatelně poučen, žádnému z dotčených orgánů nesdělil adresu místa svého pobytu, a to ani později, po navázání vztahu s českou státní příslušnicí před pěti měsíci. O výsledky správních řízení o vyhoštění a o udělení mezinárodní ochrany se dále nezajímal a svůj pobytový status nijak neřešil. Soud souhlasí s žalovaným v tom, že možných důsledků svého nezodpovědného jednání si přitom musel být vědom. Dle názoru soudu naprosto účelově se na české úřady znovu obrátil a existenci svého cestovního dokladu a svou pravou totožnost přiznal a také svou druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany

podal až poté, co se rozhodl oženit s českou státní příslušnicí. Zcela zjevně účelově tak učinil ve snaze o legalizaci svého pobytu v ČR. Drze však odmítl další spolupráci se správním orgánem policie s tím, že pravidelně u něj hlásit se mu nechce. Jednání žalobce vůbec nesvědčí o tom, že by ve své zemi původu intenzivně pocítoval jakékoli žádné nebezpečí, jak popisuje při aktuálním posuzovaném řízení o udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán zcela správně nemohl pominout ani rozpory v jednotlivých výpovědích žalobce, jak jsou tyto detailně rozebrány v napadeném rozhodnutí a v podrobnostech soud na stranu devět až deset napadeného rozhodnutí zcela odkazuje. Shodně s žalovaným také soud zastává názor, že žalobce neustále měnil své výpovědi, jeho tvrzení také postrádají logický smysl, při pokusech o vysvětlení těchto rozporů byl nepřesvědčivý a do svých tvrzení se jednak zaplétal, jindy je zcela popřel. Soud souhlasí s žalovaným, že při pravdivém popisu důvodů, pro které žadatel opustil svoji vlast a v ČR požádal o mezinárodní ochranu, by k tak závažným rozporům dojít nemohlo. Soud zastává názor, že ve skutečnosti žalobci žádné reálné nebezpečí ve vlasti nehrozilo a ani nehrozí do budoucna a z Tuniska odjel z jiných než azylově relevantních důvodů. Žalobce jím tvrzené hrozby ve skutečnosti nepocítuje nijak bezprostředně a svůj azylový příběh ve snaze zabránit hrozícímu vyhoštění ze států EU nebo je alespoň pozdržet vykonstruoval, případně zveličil až při podání druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce neprokázal, že by Tunisko v jeho případě nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu, neboť z jeho výpovědí nevyplývá, že by ve své zemi původu mohl pocítoval odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, anebo by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a téhož zákona. Žalovaný správně zdůraznil, že dle § 2 odst. 6 zákona o azylu platí, že původcem pronásledování či vážné újmy je zásadně veřejná moc, což v případě žalobce, který tvrdil obavy z výhrůžek soukromých osob, neplatí. Původcem pronásledování či vážné újmy sice může být i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu. To v případě žalobce konstatovat nelze. Z informací shromážděných žalovaným lze dospět k závěru, že v Tunisku panuje stav funkčního státu s dobře pracujícím bezpečnostním aparátem a tuniské orgány jsou připraveny a schopny poskytnout účinnou pomoc, pokud se ně občan v případě potřeby obrátí. Žalobce sám prohlásil, že v Tunisku nikdy neměl žádné problémy s tamními státními či bezpečnostními orgány a nikdy tam nebyl trestně stíhán. Pokud by se tedy žalobce po návratu do Tuniska skutečně cítil ohrožen, může se obrátit na příslušné tuniské orgány.

14. K tvrzení žalobce, že zde žije jeho přítelkyně, s níž se chce oženit, žalovaný přílehlavě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 3 Azs 129/2020–68, podle něhož rodinné vazby žadatele o mezinárodní ochranu na území ČR či absence zázemí v zemi původu nejsou relevantní, je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu.
15. Soud uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, správní orgán se zabýval všemi žalobcem tvrzenými skutečnostmi a pečlivě objasnil otázku důkazního břemene v případě žadatelů pocházejících z bezpečných zemí.
16. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31. 10. 2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně